

Cílem této práce je podat ucelený obraz o současné situaci soluňské varianty judeošpanělštiny, jazyka, který se vyvinul v rámci komunity sefardských Židů, kteří se v Soluni usídlili v roce 1492 a dále, po svém vyhnání z Pyrenejského poloostrova. Práce je rozdělena do tří částí, z nichž každá je věnována odlišnému aspektu této specifické judeošpanělské varianty.

První část práce nahlíží judeošpanělštinu jakožto specifický jazyk židovské Diaspory, v kontextu obecné teorie o vzniku a vývoji židovských jazyků. Judeošpanělština je zde prezentována jako specifický lingvistický systém, který, byť je z velké části založen na preklasické kastilštině a jiných románských variantách, kterými Židé hovořili v okamžiku svého vypovězení ze španělského území, vyvinul se po jejich přesídlení do východního Středomoří v systém zcela svébytný.

Poměrně rozsáhlá kapitola je věnována historii a charakterizaci pojmu Sefarad, kterou považují za nezbytnou nejen pro přiblížení okolností vzniku judeošpanělštiny, ale současně i pro lepší pochopení její současné kritické situace.

Dále následuje úvod do problematiky jednotlivých funkčních a diatopických variant judeošpanělštiny a rovněž do terminologie s nimi související.

Dílčí kapitola této sekce je rovněž věnována různým způsobům transkripce judeošpanělštiny, s názornými ukázkami jednotlivých typů písma, používaných v Diaspoře. V závěru první části práce je rovněž uveden stručný přehled a charakterizace hlavních etap vývoje soluňské judeošpanělštiny, především z hlediska její percepce ze strany mluvčích a rovněž ve vztahu k soudobé normě španělštiny.

Druhá, nejrozsáhlejší část práce je věnována synchronní lingvistické analýze soluňské judeošpanělštiny. Pro tento účel byl kompilován korpus textů a zvukových nahrávek, který obsahuje materiál, jehož datace sahá od konce 20. let 20. století až do současnosti.